

Arrest

nr. 83 123 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat S. MARIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Yezidi afkomst met vaste verblijfplaats in Moskou in Rusland. Tussen 2006 en 2009 werd u op school gepest en geslagen omwille van uw etnische afkomst. Uw moeder ging hierover klagen bij de directeur. Nadien sloeg men u niet meer, maar werd u enkel nog geplaagd. Op 26 mei 2011 stond u met uw moeder op de markt. Jullie en enkele Armeense marktkramers werden aangevallen door een vijftal jonge mannen. De politie kwam ter plaatse en u werd naar het ziekenhuis gebracht, waar u onderzocht werd. U diende daarna klacht in bij de politie. Toen u buitenkwam uit het politiekantoor, stonden dezelfde mannen u iets verder op te wachten. Zij sloegen jullie en namen jullie paspoorten af. U bleef enkele dagen thuis omwille van uw verwondingen en besloot toen nogmaals klacht in te dienen bij de politie en bij het parket. Op 30 mei

2011 kwamen twee mannen opnieuw naar de markt om uw moeder te bedreigen. Toen u op 7 juni 2011 's avonds terugkeerde naar huis, stonden vier mannen u op te wachten in de gang van uw appartementsblok. Onder hen bevond zich de man die u op 26 mei 2011 mee had aangevallen op de markt. U werd verkracht. Op 8 juni 2011 deed u aangifte van de verkrachting bij het Parket en de politie. Uw verklaring werd opgetekend en er werd een onderzoek ingesteld. Na 8 juni 2011 werd uw moeder nog steeds lastiggevallend op de markt. Op 7 juli 2011 werd uw vader op zijn werk geslagen. Een dag later, op 8 juli 2011, verdwenen uw ouders nadat ze naar hun werk vertrokken waren. Op 13 juli 2011 deed u aangifte van hun verdwijning. U besloot naar een vriendin te gaan, en u verbleef bij haar tot 16 augustus 2011. Vervolgens reisde u vanuit Rusland naar België, waar u op 19 augustus 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van uw Russisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Rusland verlaten hebt omdat u er werd vervolgd door etnisch Russische mannen omwille van uw Jezidische origine. U bent er echter niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het probleem waarvoor u Rusland verlaten hebt een probleem is van lokale aard met privépersonen, namelijk met enkele etnisch Russische mannen. U kon echter niet aantonen dat u in verband met deze problemen niet op de bescherming van de Russische autoriteiten kon rekenen. Uit uw verklaringen zowel in de vragenlijst van DVZ voor het CGVS als tijdens het gehoor voor het CGVS blijkt immers dat u na het incident op de markt op 26 mei 2011, toen u door deze mannen werd geslagen en beledigd, klacht indiende bij de politie en dat uw zaak door hen wel degelijk ter harte werd genomen. Zo stelde u dat er toen door de politie op basis van uw verklaringen en uw persoonsbeschrijving een robotfoto werd opgemaakt en dat er een onderzoek werd ingesteld (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5 en gehoor CGVS p.5 en 7). Ten bewijze hiervan legde u een kopie van een attest van de politie neer dd 3 juni 2011 en een kopie van een afschrift van uw klacht. Uit de door u voorgelegde documenten noch uit uw verklaringen blijkt dan ook enige weerwil van de Russische autoriteiten om u bescherming te bieden, en wel integendeel. U beweerde bovendien dat ook toen u diezelfde dag opnieuw door uw belagers bedreigd en geslagen werd en u hieromtrent klacht indiende bij de politie, uw klacht genoteerd werd en men de zaak verder ging onderzoeken (CGVS p.5). Ook toen u na uw aanranding op 7 juni 2011 klacht indiende, werd volgens u de klacht opgetekend en onderzocht (CGVS p.8). U zou echter zelf niet meer geïnformeerd hebben naar het verloop van het onderzoek (CGVS p.8). Tenslotte zou u volgens uw verklaringen voor het CGVS ook van de verdwijning van uw ouders in juli 2011 aangifte gedaan hebben bij de politie en het parket en werd er ook toen actie ondernomen (CGVS p.8). U zou echter niet gewacht hebben op het resultaat van het onderzoek "omdat ze niets hadden gedaan en geen maatregelen hadden genomen" (CGVS p.9), hetgeen een blote bewering blijkt te zijn die u niet kan onderbouwen, aangezien u nooit eerder bent gaan informeren naar de stand van zaken en dus ook niet kan aantonen dat er niets gedaan werd. Uit bovenstaande vaststellingen dient derhalve geconcludeerd te worden dat u zelf niet de kans hebt gegrepen om de zaak te laten onderzoeken in uw land van herkomst en dat u bijgevolg niet kan aantonen dat u in Rusland inzake uw problemen niet kon rekenen op de bescherming van de Russische autoriteiten.

Er dient verder nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen dat u ook elders in Rusland problemen zou ondervinden met uw belagers. Uit uw verklaringen kon immers afgeleid worden dat u nooit enige poging hebt gedaan om zich elders te vestigen om te ontsnappen aan deze personen (CGVS p.9).

Naast bovenstaande vaststellingen dient nog gewezen te worden op enkele weinig logische elementen binnen uw asielrelaas. Zo kan opgemerkt worden dat u ter ondersteuning van uw klachten ná 26 mei 2011 geen enkel document kon voorleggen. U zou toen naar eigen zeggen "niets gekregen hebben" (CGVS p.5), wat weinig aannemelijk is aangezien u betreffende uw eerste klacht meteen een afschrift en een attest in handen kreeg. Het ontbreken van enig document inzake de door u aangehaalde incidenten en de klachten daterend van ná 26 mei 2011 komt de geloofwaardigheid hieromtrent dan ook niet ten goede. U zou bovendien ook pas ná het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd hebben aan uw vriendin in Rusland om bewijzen omtrent uw asielaanvraag te verzamelen en naar u door te sturen in België (CGVS p.1). In dit verband dient overigens opgemerkt te worden dat het weinig logisch en weinig aannemelijk is dat u er wél aan gedacht

zou hebben om al uw documenten betreffende uw klacht van 26 mei 2011 en uw geboorteakte van thuis mee te nemen toen u bij uw vriendin onderdak zocht op 13 juli 2011, maar dat u er dan niet aan gedacht zou hebben om vervolgens al deze bewijsstukken met u mee te nemen naar België, waar u nochtans naartoe reisde met het oog op een asielaanvraag (CGVS p.4).

Voorts doen ook uw verklaringen omtrent uw reisweg vanuit Rusland naar België verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Zo bleek uit uw verklaringen dat u met de bus naar België reisde en dat er een vals paspoort werd aangemaakt voor u, dat onderweg bij de chauffeur bleef (CGVS p.6). U zou dit paspoort niet gezien hebben, ook niet op het moment dat u controle kreeg onderweg. U zou zelf niet persoonlijk bevraagd of gecontroleerd geweest zijn en u wist niet eens of het paspoort op uw naam dan wel op een valse naam werd aangemaakt (CGVS p.6). U verklaarde dat de smokkelaar u op voorhand ook niet gezegd zou hebben wat u moest doen of zeggen in het geval u toch persoonlijk gecontroleerd zou worden (CGVS p.6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg niet persoonlijk ondervraagd of gecontroleerd werd. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat de passeur u absoluut niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval van controle. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk van de door u beweerde vluchtroute kan aanbrengen.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas te ondersteunen met uw belangrijkste identiteitsdocumenten, zijnde uw Russisch binnenlands paspoort en uw Russisch reispaspoort. U beweerde dat beide documenten gestolen werden op 26 mei 2011 (CGVS p.2-3). U zou bij de aangifte van deze diefstal geen bewijs noch een vervangdocument gekregen hebben (CGVS p.3). Het reispaspoort dat in functie van uw reis naar België door de smokkelaar werd aangemaakt, zou u bij aankomst niet teruggekregen hebben (CGVS p.6). Het ontbreken van uw Russische paspoorten doet echter het vermoeden rijzen dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en het moment en de wijze waarop u uit Rusland bent vertrokken, verborgen te houden.

Gelet op het geheel van boven staande conclusies kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte en de kopie van de eerste bladzijde van uw Russisch paspoort, die u toevallig nog thuis had liggen en die uw vriendin E. E. (...) u per post zou toegestuurd hebben (CGVS p.5), bevatten enkel persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De getuigenissen van uw vriendin E. (...) en van collega-marktkramers werden op initiatief van uw vriendin E. (...) opgesteld in functie van uw asielaanvraag. Het betreft hier derhalve gesolliciteerde documenten, waarin bovendien een subjectieve weergave wordt gegeven van de feiten. De bewijswaarde van deze documenten is dan ook slechts gering. Bijgevolg kunnen ook deze documenten voorgestelde appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de motiveringsplicht en voert aan dat er sprake is van een onjuiste motivering.

Zij voert aan dat de conclusies van de commissaris-generaal niet in overeenstemming zijn met de door de commissaris-generaal weerhouden feiten en dat er dan ook duidelijk een gebrek is aan motivering.

Verzoekster stelt dat er duidelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, minstens zou er sprake van het bestaan van het reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zij licht toe dat het alom bekend is dat een welbepaalde groep van extreem nationalistische Russen er niet voor terugdeinst bepaalde minderheden lastig te vallen. Fysiek geweld wordt volgens verzoekster dan ook niet geschuwd zoals *in casu* ook het geval was.

Verzoekster merkt op dat uit het feitenrelaas zoals weerhouden door de commissaris-generaal overduidelijk blijkt dat er in deze sprake is van bedreigingen en geweld (zelfs van extreem geweld) door deze welbepaalde groep van extreem nationalistische Russen. Zij voegt hier aan toe dat deze extreme geweldsfeiten, zijnde de groepsverkrachting en de verdwijning van de ouders, ook niet betwist kunnen worden en daarenboven ook niet betwist worden door de commissaris-generaal. Verzoekster voert aan dat de eindconclusie van de commissaris-generaal niet correct is daar haar beweegreden om haar land te ontvluchten het feit was dat zij verkracht was en haar ouders waren verdwenen, zonder dat de Russische autoriteiten ook maar iets deden teneinde de daders te vatten.

Verzoekster voert aan dat het immers overduidelijk is dat de Russische autoriteiten niet voldoende hebben gehandeld om de daders te vatten en dat zij als een goede burger telkenmale klacht is gaan neerleggen, maar hiermee weinig tot niets mee werd gedaan. Verzoekster stelt ter illustratie dat onder meer kan verwezen worden naar het feit dat bij bepaalde incidenten sommige daders dezelfde waren. Verzoekster wijst erop dat het overduidelijk is dat de groep van extreem nationalistische Russen zich niet alleen in de regio rond Moskou bevinden, maar in heel Rusland vandaar dat verhuizen dan ook geen optie is.

Tot slot stelt verzoekster dat zij nog wenst in te gaan op de beweerde ongeloofwaardigheid van een aantal van haar verklaringen en zij stelt dat het inderdaad correct is dat zij de belangrijke documenten voor haar asielaanvraag bij haar vriendin (een veilige plaats) heeft achtergelaten, en dus niet mee naar België heeft genomen, dit met de bedoeling deze niet kwijt te raken tijdens de reis naar België. Verzoekster stelt dat het niet duidelijk is waarom dit onlogisch en ongeloofwaardig zou zijn.

Aangaande het paspoort merkt verzoekster op dat er dient vastgesteld te worden dat er tijdens het interview verwarring is ontstaan. Zij licht toe dat zij op 26 mei 2011 haar Russische reispas in het gemeentehuis is gaan afhalen. Daarna ging zij naar haar moeder op de markt. Vandaar dat zij ook slachtoffer werd van de aanval zoals hierboven beschreven. Zij licht toe dat de beide documenten hierbij werden gestolen en dat zij beide documenten immers op zak had.

Zij stelt dat haar paspoort wel degelijk haar echt paspoort is en geen vals en dat enkel de reispas door de smokkelaars werd nagemaakt. Haar echte paspoort zou bij de chauffeur gebleven zijn en eens aangekomen in België kreeg zij haar echte paspoort niet meer terug.

In hoofddorde vraagt zij de bestreden beslissing te herzien en haar de hoedanigheid van vluchteling in de zin van het artikel 1 van de Conventie van Genève toe te kennen en in subsidiaire orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat wat de motiveringsplicht betreft de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat verzoekster er niet in geslaagd is om aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiare bescherming.

De commissaris-generaal oordeelde in de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekster haar aangehaalde problemen met enkele etnische Russische mannen een probleem is van lokale aard met privépersonen en dat verzoekster niet kon aantonen dat zij werkelijk geen beroep kon doen op de bescherming van de Russische autoriteiten. De commissaris-generaal motiveerde verder dat verzoekster niet aantoont dat zij zich niet elders kon vestigen en dat het weinig logisch is dat zij ter ondersteuning van haar klachten geen enkel document kon voorleggen en zij hier geen aanvaardbare verklaring voor kan geven. Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoekster haar verklaringen aangaande de reisweg, de daarbij gebruikte reisdocumenten niet aannemelijk zijn en dat verzoekster er niet in geslaagd is om belangrijke identiteitsdocumenten neer te leggen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Uit de uiteenzetting van verzoekster kan afgeleid worden dat zij helemaal niet akkoord gaat met het oordeel van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad meent dat verzoekster haar asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij het slachtoffer was van een groepsverkrachting, terwijl zij dit voorheen bij de Dienst Vreemdelingenzaken of bij de commissaris-

generaal niet vermeld heeft. Tijdens het gehoor vermeldt verzoekster uitdrukkelijk dat zij door één man verkracht zou zijn (p. 8). Zij maakt de aangehaalde verkrachting niet aannemelijk.

De bestreden beslissing stelt: *“Tenslotte zou u volgens uw verklaringen voor het CGVS ook van de verdwijning van uw ouders in juli 2011 aangifte gedaan hebben bij de politie en het parket en werd er ook toen actie ondernomen (CGVS p.8). U zou echter niet gewacht hebben op het resultaat van het onderzoek “omdat ze niets hadden gedaan en geen maatregelen hadden genomen” (CGVS p.9), hetgeen een blote bewering blijkt te zijn die u niet kan onderbouwen, aangezien u nooit eerder bent gaan informeren naar de stand van zaken en dus ook niet kan aantonen dat er niets gedaan werd.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster de verdwijning van haar ouders niet aannemelijk maakt.

Terecht stelt de bestreden beslissing: *“Naast bovenstaande vaststellingen dient nog gewezen te worden op enkele weinig logische elementen binnen uw asielrelaas. Zo kan opgemerkt worden dat u ter ondersteuning van uw klachten ná 26 mei 2011 geen enkel document kon voorleggen. U zou toen naar eigen zeggen “niets gekregen hebben” (CGVS p.5), wat weinig aannemelijk is aangezien u betreffende uw eerste klacht meteen een afschrift en een attest in handen kreeg. Het ontbreken van enig document inzake de door u aangehaalde incidenten en de klachten daterend van ná 26 mei 2011 komt de geloofwaardigheid hieromtrent dan ook niet ten goede. U zou bovendien ook pas ná het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd hebben aan uw vriendin in Rusland om bewijzen omtrent uw asielaanvraag te verzamelen en naar u door te sturen in België (CGVS p.1). In dit verband dient overigens opgemerkt te worden dat het weinig logisch en weinig aannemelijk is dat u er wél aan gedacht zou hebben om al uw documenten betreffende uw klacht van 26 mei 2011 en uw geboorteakte van thuis mee te nemen toen u bij uw vriendin onderdak zocht op 13 juli 2011, maar dat u er dan niet aan gedacht zou hebben om vervolgens al deze bewijsstukken met u mee te nemen naar België, waar u nochtans naartoe reisde met het oog op een asielaanvraag (CGVS p.4).”*

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij de bewijsdocumenten voor haar asielaanvraag achterliet bij haar vriendin met de bedoeling ze niet kwijt te geraken tijdens de reis. Tijdens het gehoor stelt zij dat zij niet weet waarom zij de documenten niet meenam, heel bang was zodat zij zelfs niet aan de documenten dacht (gehoor, p. 4). Haar verklaring in het verzoekschrift is een *a posteriori* overleg die niet overtuigt.

Verzoekster heeft ook een kopie van haar binnenlands paspoort voorgelegd, maar stelt dat zij niet weet waarom deze kopie bij haar thuis lag of hoe haar vriendin daar aan kwam (gehoor, p. 5).

Aangaande de bewering van verzoekster dat er een verwarring zou zijn ontstaan aangaande haar identiteitsdocumenten stelt de Raad vast dat hieromtrent niets van is terug te vinden in het administratief dossier en nergens uit het verhoorverslag kan afgeleid worden dat er verwarring zou zijn ontstaan. De stelling van verzoekster dat zij haar paspoort aan de chauffeur heeft gegeven wordt niet geschraagd door het verhoorverslag en deze *post factum* bewering is bovendien in strijd met eerder gegeven verklaringen van verzoekster dat haar authentieke reispas en intern paspoort op 26 mei 2011 werden gestolen op de markt. Deze vaststelling ondermijnt de aannemelijkheid van de verklaringen van verzoekster.

De bestreden beslissing wijst er ook terecht op dat de verklaringen van verzoekster over haar reisweg niet overtuigen.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS